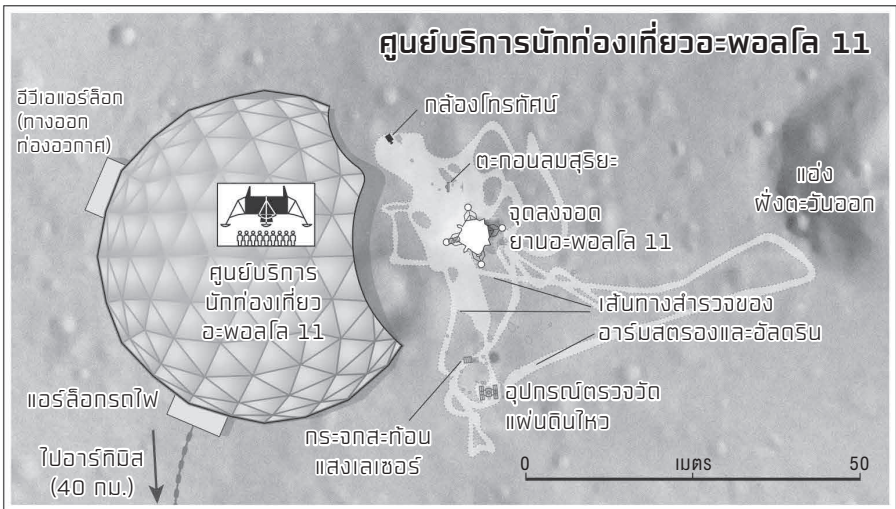
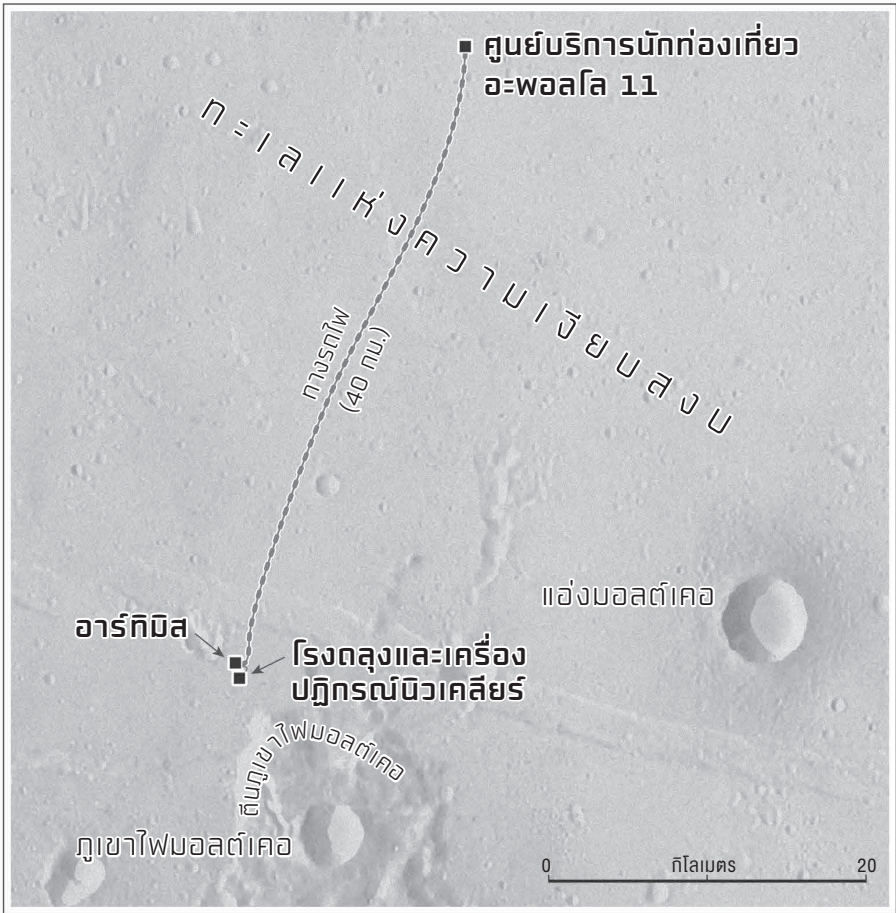
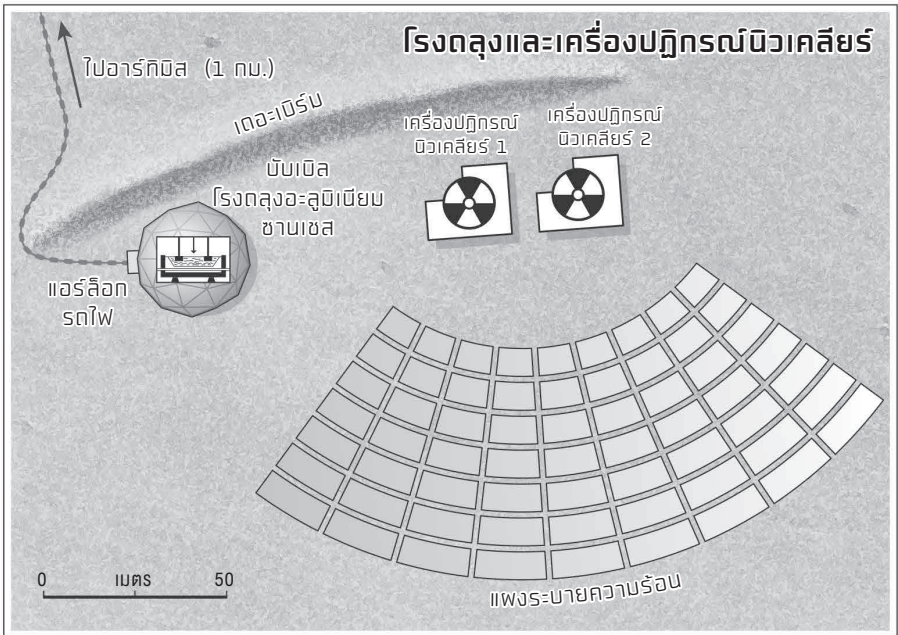
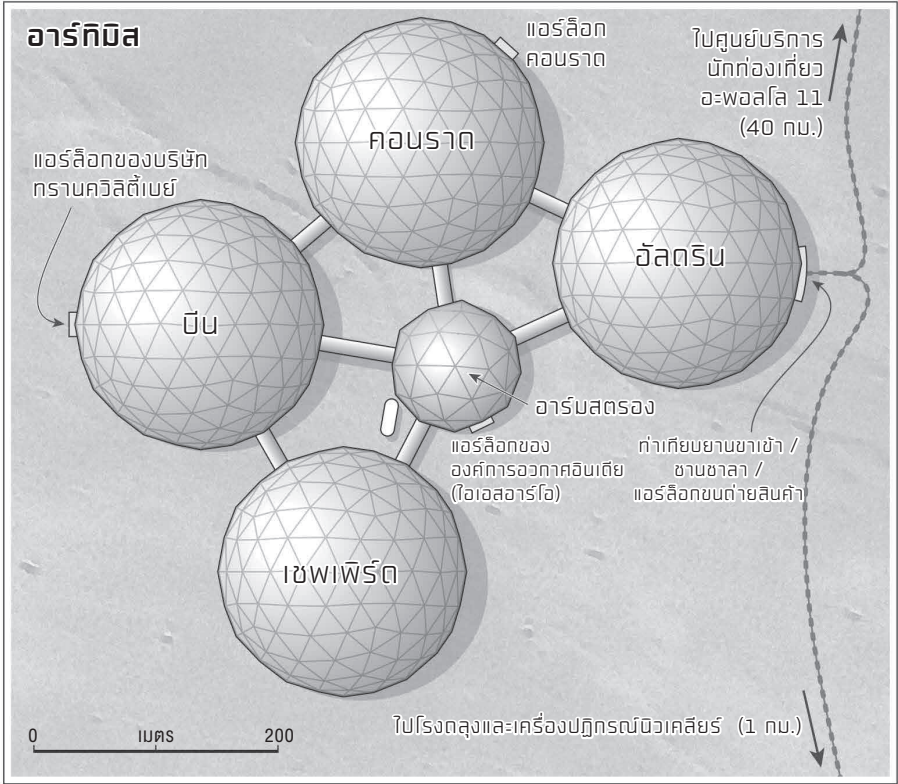

ARTEMIS

ฉันกระโดดไปตามพื้นซึ่งปกคลุมด้วยฝุ่นสีเทาขณะมุ่งหน้าไปยังโดมคอนราด บับเบิลขนาดมหึมา แอร์ล็อกหน้าโดมที่ล้อมรอบด้วยดวงไฟสีแดงอยู่ไกลลิบจนน่าท้อใจ

การวิ่งในขณะที่สวมชุดหนักพร้อมรอยกิโลกรัมเป็นอะไรที่ลำบากใช้เล่น แม้จะเป็นการวิ่งบนดวงจันทร์ที่มีแรงโน้มถ่วงน้อยกว่าโลกก็เถอะ แต่คุณคงประหลาดใจถ้ารู้ว่าตัวเองวิ่งได้เร็วขนาดไหนเมื่อชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย

บ็อบวิ่งตามมาข้าง ๆ ฉัน เสียงเขาดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร “ให้ฉันต่อท่ออากาศของฉันเข้ากับชุดเธอเถอะ!”

“ขึ้นท่าแบบนั้นคุณจะตายด้วยนะลิ!”

“รอยร้าวใหญ่มาก” เขาบอกเสียงขุ่น “ฉันเห็นอากาศรั่วออกจากถังของเธอเต็มตาเลย”

“ขอบคุณที่ให้กำลังใจ”

“ฉันเป็นผู้เชี่ยวชาญอีวีเอ¹นะ” บ็อบว่า “หยุดเดี๋ยวนี้ ฉันจะต่อท่ออากาศให้!”

“ขอปฏิเสธ” ฉันวิ่งต่อไปเรื่อย ๆ “มีเสียงดังป๊อกก่อนสัญญาณเตือนอากาศรั่วจะดัง ต้องเป็นเพราะข้อต่อวาล์วโลหะสึกแน่ ถ้าเอาท่ออากาศของคุณมาต่อมันอาจรั่วได้”

---

¹ EVA ย่อมาจาก Extravehicular Activity หมายถึงกิจกรรมของนักบินอวกาศภายนอกยานหรือนอกโครงสร้างบนผิวดาว

“ฉันเต็มใจเลย!”

“แต่ฉันไม่เต็มใจให้คุณทำแบบนั้น” ฉันสวน “เชื้อเถาะ บ๊อบ ฉันรู้เรื่องโลหะดี”

ฉันเปลี่ยนเป็นกระโดดก้าวยาวด้วยจังหวะสม่ำเสมอ แม้จะให้ความรู้สึกเหมือนกำลังเคลื่อนไหวแบบสโลว์โมชั่น แต่มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ดีที่สุดเมื่อต้องแบกน้ำหนักมากขนาดนี้ ข้อมูลบนกระจกหมวกอวกาศบอกว่าแอร์ล๊อคอยู่ห่างออกไปห้าสิบลองเมตร เมื่อเหลือบมองแถบแสดงสถานะบนแขนก็เห็นว่าปริมาณอากาศลดฮวบฮาบ ฉันเลยเลิกมอง

การก้าวขยับ ๆ ได้ผลดี ฉันเร่งฝีเท้าจนบ๊อบตามไม่ทันทั้งที่อีกฝ่ายเป็นผู้เชี่ยวชาญอีวีเอมที่ดีที่สุดบนดวงจันทร์ กลเม็ดเด็ดคือเพิ่มแรงโดยการผลักตัวเองไปข้างหน้าทุกครั้งที่ทำแต่ละขั้น แต่นั่นหมายความว่ากระโดดแต่ละครั้งจะควบคุมได้ยากกว่าปกติ ถ้าพลาดขึ้นมาจะมีหัวหน้จะมาไถลไปตามพื้นแน่นอน ชุดอีวีเอทหนานหนักก็จริง แต่อย่าให้มันครูดพื้นดีกว่า

“เธอวิ่งเร็วเกินไป ถ้าสะดุดล้มอาจทำให้กระจกหมวกแตกได้!”

“ยังดีกว่าขาดอากาศหายใจแล้วกัน” ฉันบอก “ฉันน่าจะใช้เวลาเหลืออีกสิบวินาที”

“ฉันตามหลังเธออยู่” เขาพูด “ไปก่อนเลย ไม่ต้องรอ”

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองวิ่งเร็วขนาดไหนจนกระทั่งเห็นโดมที่ประกอบจากแผ่นโลหะรูปสามเหลี่ยมของคอนราดเต็มตาและใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ช่วยแล้ว!” ไม่มีเวลาชะลอฝีเท้า ฉันจึงกระโดดพรวดครั้งสุดท้ายพร้อมกับม้วนตัวลิ่งไปข้างหน้า ก่อนเอาเท้ายันผนังในจังหวะที่พอเหมาะพอเจาะ น่าจะเป็นเพราะโชคช่วยมากกว่าความชำนาญ ไซ้เลย บ๊อบพุดถูก ฉันวิ่งเร็วไป

ฉันล้มกระแทกพื้น ก่อนตะกายลุกขึ้นคลานไปคว้ามือจับประตูแอร์ล๊อค หูอื้อไปหมด สัญญาณเตือนแผดสนั่นอยู่ข้างในหมวกอวกาศ อากาศในถังใกล้หมดเต็มที

ฉันผลักประตูเปิดและล้มตัวเข้าไปข้างในพลาสมาห้องหายใจ หายใจสบาย พร่ามัว เมื่อถีบประตูปิดแล้วจึงเอื้อมหยิบถังอากาศฉุกเฉินมาทั้งสลักออก

อากาศในถังไหลออกมาอย่างรวดเร็ว ครั้งหนึ่งกลืนตัวเป็นอณูหมอกเล็ก ๆ เมื่อกระทบกับความเย็นระหว่างพ่นกระจายเต็มห้อง ฉันล้มลงบนพื้นเกือบหมดสติอยู่รอมร่อ

ฉันชอบแขกในชุดอิวี่เอฟเพลงกลั่นความรู้สึกอยากอาเจียน เมื่อก็ฉันใช้แรงเยอะเกินกว่าร่างกายจะอำนวย อาการปวดหัวเพราะขาดออกซิเจนเริ่มแผลงฤทธิ์ และมันจะคงอยู่ไปอีกสองสามชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ฉันมีอาการแพ้ที่สูงบนดวงจันทร์เนี่ยนะ ตลกกลั่นดี

เสียงผู้ค่อย ๆ เบาลงจนเงียบไปในที่สุด

ในที่สุดบ็อบก็มาถึงประตู ฉันเห็นเขามองผ่านหน้าต่างกลมช่องเล็ก ๆ เข้ามา

“แจ้งสถานะด้วย” เขาพูดผ่านวิทยุ

“ยังรู้สึกตัวอยู่” ฉันหายใจพีตพาดขณะตอบ

“ลุกขึ้นยืนในไหหรือเปล่า ฉันควรเรียกคนมาช่วยไหม”

ถ้าบ็อบเข้ามาตอนนี้ฉันจะตาย เพราะฉันสวมชุดอวกาศแสนยับเยินนอนอยู่ในแอร์ล็อก แต่คนในเมืองที่มีประชากรสองพันคนสามารถเปิดประตูแอร์ล็อกขึ้นในจากอีกฝั่งแล้วลากฉันเข้าไปได้

“ไม่จำเป็น” ฉันตั้งท่าคาลานก่อนลุกขึ้นพึงแผนควบคุมเพื่อทรงตัว แล้วเริ่มกระบวนการทำความสะอาด ลมแรงดันสูงพ่นใส่ฉันจากทุกมุม ผู้ดวงจันทร์สี่เทาหมุนตัวขณะที่ถูกดูดเข้าไปในช่องระบายอากาศติดเคื่องกรองตลอดแนวผนัง

หลังเสร็จสิ้นกระบวนการทำความสะอาด ประตูชั้นในก็เปิดโดยอัตโนมัติ ฉันก้าวเข้าไปในห้องเล็กหลังแอร์ล็อก ปิดประตูชั้นในตามหลังแล้วทิ้งตัวผลุบบนม้านั่ง

บ็อบผ่านชั้นตอนปฏิบัติในแอร์ล็อกด้วยวิธีปกติ ไม่จำเป็นต้องใช้ถังอากาศฉุกเฉิน (ซึ่งตอนนี้ต้องเอาถังใหม่มาแทนที่ก่อนอยู่ดี) หลังกระบวนการทำความสะอาดเสร็จสิ้น เขาก็เข้ามาหาฉันในห้องเล็ก

ฉันช่วยบ็อบถอดหมวกอวกาศและถุงมือโดยไม่พูดอะไรสักคำ คุณไม่ควรปล่อยให้ใครถอดชุดอิวี่เอฟด้วยตัวเอง ที่จริงก็ทำได้ แต่มันค่อนข้างลำบาก

การให้คนอื่นช่วยจึงกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว เขาเองก็ช่วยฉันเหมือนกัน

“แย่ะชะมัด” ฉันพูดเมื่อเขายกหมวกออกจากหัวฉัน

“เธอเกือบตายแล้ว” เขาก้าวออกจากชุดของตัวเอง “เธอควรเชื่อฟังคำสั่งฉัน”

ฉันสลัดชุดของตัวเองออก พลิกดูด้านหลัง แล้วซึ่รอยหยักแหลมของโลหะตรงจุดที่เคยเป็นวาล์ว “วาล์วระเบิดเหมือนที่ฉันบอก เห็นไหม โลหะมันลึ้ก”

เขามองตามแล้วพยักหน้า “ก็ได้ เธอคิดถูกที่ไม่ให้ฉันต่อท่ออากาศดีมาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น เธอไปเอาชุดเฮงชวายนั่นมาจากไหน”

“ฉันซื้อมือสองมา”

“ทำไมถึงซื้อชุดมือสอง”

“เพราะฉันไม่มีปัญญาซื้อชุดใหม่ นะสิ เงินแทบไม่พอซื้อชุดมือสองด้วยซ้ำไป แล้วพวกคุณก็จะมารับฉันเข้าสมาคมจนกว่าฉันจะมีชุดของตัวเอง”

“เธอควรเก็บเงินให้มากพอสำหรับซื้อชุดใหม่” บ็อบ ลูอิสคืออดีตนาวิกโยธินสหรัฐที่ไม่ยอมรับฟังข้อแก้ตัวใด ๆ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือเขาเป็นหัวหน้าครูฝึกของสมาคมอีวีเอ เขารับคำสั่งจากประธานสมาคมก็จริง แต่บ็อบเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิตัดสินว่าคุณมีคุณสมบัติพอจะเป็นสมาชิกสมาคมหรือเปล่า และถ้าคุณไม่ได้เป็นสมาชิกก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอีวีเอแบบฉายเดี่ยว หรือนำกลุ่มนักท่องเที่ยวชมพื้นผิวดวงจันทร์ นั่นแหละเหตุผลที่ต้องมีสมาคมพวกหัวขวิดเอ๊ย

“แล้วเป็นไงบ้าง ฉันสอบผ่านไหม”

เขาพ่นลมออกจากจมูก “ล้อเล่นหรือเปล่า เธอสอบตก แจ๊ส ลัมเหลวไม่เป็นท่า”

“ทำไมล่ะ” ฉันถาม “ฉันทำทุกอย่างตามขั้นตอน เอาชนะอุปสรรคได้ ภายในเวลาไม่ถึงเจ็ดนาที กระทั่งในยามคับขันที่แทบเอาชีวิตไม่รอดก็ไม่ยอมให้คู่แข่งเป็นอันตราย และกลับเข้าเมืองได้อย่างปลอดภัย”

เขาเปิดล็อกเกอร์แล้วเก็บถุงมือกับหมวกอวกาศไว้ข้างใน “เธอต้อง
รับผิดชอบชุดของตัวเองด้วย เมื่อมันเสียหายก็หมายความว่าเธอสอบตก”

“คุณจะโทษว่าเป็นความผิดฉันได้อย่างไร ตอนเราออกไปมันยังไม่มียี่แวน
ว่าจะรั่วเลย!”

“ผลลัพธ์คือหัวใจสำคัญของอาชีพนี้ ดวงจันทร์ก็เหมือนนายแก่ใจร้าย
นั่นแหละ มันไม่สนหรอกว่าชุดเธอเจ๊งเพราะอะไร มันแค่ฆ่าเธอตายเมื่อชุดเธอ
เสียหายเท่านั้น เธอควรตรวจสอบอุปกรณ์ให้รัดกุมกว่านี้” เขานำชุดอวกาศ
แขวนบนราวในล็อกเกอร์

“ไม่เอาล่ะ บ๊อบ!”

“แจ๊ส เมื่อก็เธอเกือบตายแล้วนะ ฉันจะให้เธอสอบผ่านได้อย่างไร” เขา
ปิดล็อกเกอร์แล้วตั้งท่าจะเดินจากไป “เธอจะเข้ารับการทดสอบอีกครั้งได้ในอีก
หกเดือนข้างหน้า”

จันปราดเข้าไปขวาง “ไร้สาระสิ้นดี! ทำไมชีวิตฉันต้องหยุดชะงักเพราะ
กฎบ้าบอของสมาคมด้วย”

“คราวหน้าอย่าลืมตรวจสอบอุปกรณ์ให้ดีกว่านี้” เขาเบี่ยงตัวหลบจันแล้ว
เดินออกไปจากห้อง “แล้วก็อย่าชี้เหนียว จ่ายค่าซ่อมรอยรั่วเต็มราคาด้วย”

จันมองเขาเดินจากไปก่อนทรุดฮวบบนม้านั่ง

“บ้าเอ๊ย!”

จัน ก้าวช้า ๆ ไปตามทางเดินอะลูมิเนียมทวนเพื่อกลับบ้าน ดีที่อย่างน้อยก็
ไม่ต้องเดินไกลมากนัก หากวัดตามขวางแล้วทั้งเมืองกว้างแค่ครึ่งกิโลเมตรเท่านั้น
เอง

จันอาศัยอยู่ในอาร์ทีมิส มันเป็นเมืองแห่งแรก (และแห่งเดียวที่มีจนถึง
ตอนนี้) บนดวงจันทร์ ประกอบด้วยอาคารทรงโดมขนาดมหึมาห้าหลังที่เรียกว่า**บับเบิล** ตัวอาคารครึ่งหนึ่งอยู่ที่ใต้ดิน ลักษณะเหมือนเมืองบนดวงจันทร์ใน
นิยายไซไฟเก่า ๆ ไม่มีผิด

อาร์มสตรองบีบเบิ้ลตั้งอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบด้วยบีบเบิ้ลอีกสี่หลังคือ อัลดริน คอนราด ปีน และเซฟเพิร์ต ซึ่งตั้งชื่อตามนักบินอวกาศที่ได้มาเหยียบดวงจันทร์ ทั้งหมดมีอุโมงค์เชื่อมเข้าด้วยกัน ฉันจำได้ว่าเคยสร้างแบบจำลองของอาร์มิสถล่มเป็นการบ้านสมัยเรียนชั้นประถม มันง่ายมาก ใช้แค่ลูกบอลห้าลูกกับไม้จำนวนหนึ่งเท่านั้น แค่ลึบนาทีกี่เสร็จเรียบร้อย

การเดินทางมาที่นี่มีค่าใช้จ่ายสูงมาก ค่าครองชีพก็สูงลิ่ว แต่เมืองจะมีเฉพาะนักท่องเที่ยวกระเป๋านักกับมหาเศรษฐีไม่ได้แน่ มันจำเป็นต้องมีชนชั้นแรงงานด้วย พวกเขาเศรษฐกิจไม่ล้างล้างเองหรอกจริงไหม

ฉันเป็นหนึ่งในชนชั้นแรงงานของที่นี่

ฉันอาศัยอยู่ในคอนราด ดาว์น 15 พื้นที่เสื่อมโทรมที่อยู่ต่ำลงไปใต้ดินสิบห้าชั้นของคอนราดบีบเบิ้ล หากเปรียบชุมชนที่ฉันอาศัยอยู่เป็นไวน์ นักชิมไวน์คงบอกว่ามัน “ห่วยสุด ๆ เจือรสชาติแห่งความล้มเหลวและการตัดสินใจห่วย ๆ”

ฉันเดินผ่านประตูสี่เหลี่ยมเป็นทิวแถวของแคปซูลที่แทบจะเกยกันจนถึงประตูแคปซูลตัวเอง อย่างน้อยแคปซูลของฉันก็อยู่ชั้นล่างจึงค่อนข้างเข้าออกสะดวก ฉันโบกกีซีโมของตัวเองผ่านแป้นสแกน เมื่อประตูเปิดออกฉันก็คลานเข้าไปแล้วปิดประตูตามหลัง

ฉันนอนหงายในแคปซูล จ้องเพดานซึ่งอยู่ห่างจากหน้าไม่ถึงเมตร

โดยหลักการมันคือแคปซูลสำหรับพักอาศัย แต่ทุกคนเรียกว่าโรงศพ มันเป็นแค่ช่องนอนมีประตูที่ฉันสามารถล็อกได้เท่านั้นเอง ประโยชน์ใช้สอยมีแค่นอนอย่างเดียว อ้อ ใช่ ยังมีประโยชน์อีกอย่าง (เกี่ยวกับกิจกรรมที่ต้องนอนราบขณะทำ) คุณคงเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร

ในนี้มีแค่เตียงกับชั้นวางของอันหนึ่ง ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ห้องน้ำรวมอยู่สุดทางเดิน ส่วนห้องอาบน้ำสาธารณะอยู่ห่างไปสองสามบล็อก ภาพโรงศพของฉันคงไม่ไปปรากฏในนิตยสารเบ็ทเทอร์โฮมส์แอนด์มูนสเคปส์เร็ว ๆ นี้แน่ แต่ฉันมีปัญญาหาที่อยู่ได้แค่นี้แหละ

ฉันดูเวลาบนกีซีโม “แย้แล้ว”

ไม่มีเวลาให้โอดครวญ ยานขนส่งสินค้าของเคเอสซีหรือศูนย์อวกาศ
เคนยาจะลงจอดบายนี่ ฉันมีงานต้องทำ

คำว่าบายนี่สำหรับชาวอาร์ทิมีสไม่ได้ขึ้นกับตำแหน่งของดวงอาทิตย์ ทุก
ยี่สิบแปดวันตามเวลาบนโลก ที่นั่นจะมีเวลาที่เที่ยงแคว้นเดียวโดยไม่เห็นดวงอาทิตย์
ด้วยซ้ำ ผนังด้านนอกของบับเบิลแต่ละหลังห่อหุ้มด้วยวัสดุหนาหกเซนติเมตร
สองชั้น ระหว่างวัสดุทั้งสองชั้นคือหินบดละเอียดหนาหนึ่งเมตร ถึงคุณจะมี
ปืนใหญ่วิถีโค้งอย่างฮาวิตเซอร์ใส่เมืองก็ไม่มีทางรั่ว ดังนั้นมันแน่นยิ่งกว่าแนว
แสงแดดจะไม่มีวันเล็ดลอดเข้ามาได้

แล้วเราใช้อะไรเป็นเกณฑ์บอกเวลาในแต่ละวันนะเหรอ ก็เวลาเคนยา
นะสิ หากเวลาที่กรุงไนโรบีเป็นช่วงบายนี่ อาร์ทิมีสก็เป็นช่วงบายนี่เหมือนกัน

ตัวฉันเต็มไปด้วยเหงื่อและคราบสกปรกจากการสออีวีเอทีที่เกือบเอาชีวิต
ไม่รอด ไม่มีเวลาอาบน้ำ แต่อย่างน้อยก็พอเปลี่ยนเสื้อผ้าได้ ฉันลงนอนราบ
ถอดชุดหล่อเย็นสำหรับใส่ใต้ชุดอวกาศออกแล้วคว้าชุดหมีสีน้ำเงินมาใส่ ฉันรัด
เข็มขัด เปลี่ยนท่าเป็นนั่งขัดสมาธิ รวบผมผูกเป็นหางม้า ก่อนคว้าकिโมแล้ว
ออกจากแคปซูล

ในอาร์ทิมีสไม่มีถนนแต่มีโถงทางเดิน แคการก่อสร้างอาคารบนดวงจันทร์
ก็แพงระยับแล้ว มันแน่นยิ่งกว่าแนวว่าพวกเขาจะไม่สร้างถนนให้สิ้นเปลือง คุณ
จะหารถขนของหรือสก็ูตเตอร์ไฟฟ้าไว้ใช้สักคันก็ได้ถ้าต้องการ แต่ทางเดิน
พวกนี้ออกแบบมาสำหรับการสัญจรด้วยเท้า บนนี้มีแรงโน้มถ่วงแค่หนึ่งในหก
ของแรงโน้มถ่วงบนโลก การเดินไม่ทำให้เหนื่อยมากนักหรอก

ชุมชนยิ่งเลื่อมโทรมเท่าไรทางเดินก็ยิ่งแคบลงเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าทาง
เดินของคอนราต ดาร์นัคแคบจนเกือบหายใจไม่ออก มันกว้างพอให้คนสองคน
เดินเอียงข้างสวนกันได้เท่านั้น

ฉันลดลิ้นผ่านระเบียบทางเดินไปยังใจกลางคอนราต ดาร์นัค 15 แถวนั้น
ไม่มีลิฟต์สักตัว ฉันจึงกระโดดขึ้นบันไดที่สามชั้น บันไดกลางอาคาร
ไม่ต่างจากบันไดบนโลก มันประกอบด้วยขั้นบันไดแคบและสั้น แต่ละขั้นสูง
ยี่สิบเอ็ดเซนติเมตรเพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว ส่วนในพื้นที่ที่ไม่มี
นักท่องเที่ยวสัญจรผ่าน บันไดแต่ละขั้นจะสูงราวครึ่งเมตร นั่นแหละผลจาก